

VÉDŐHÁLÓ

ANDREW FUSEK
PETERS

NÉLKÜL

ANDREW FUSEK PETERS
DESZKÁS DETEKTÍVEK

VÉDŐHÁLÓ NÉLKÜL

ANDREW FUSEK PETERS
DESZKÁS DETEKTÍVEK

VÉDŐHÁLÓ NÉLKÜL

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

Írta: Andrew Fusek Peters
A mű eredeti címe: The Skateboard Detectives – Priceless!

Fordította: Acsai Roland

A borítót tervezte: Balogh József

ISBN 978 963 245 121 3

Tizenkét éves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Készült a Generál Nyomdában, Szegeden

Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

1. AZ ÜLDÖZÉS

Augusztus 13-a, vasárnap, hajnali fél három – a jelen

– Zsácutca! Most megcsípjük a kölyköt!

Három férfi egy gyerek ellen. Egyenlőtlen küzdelem.

A deszkás srác pár száz méterrel a férfiak előtt járt, de a távolság másodpercről másodpercre csökkent. Hirtelen hátrapillantott, majd még szaporábban kezdte hajtani a gördeszkáját. Csak a kerekék zaját hallotta, amit a falak visszhangtere tovább erősített.

A köd egyre sűrűsödött, ezért üldözői egy rövid időre szem elől veszítették, de nem izgultak túlságosan. Tudták, hogy úgysem menekülhet, hacsak fejest nem ugrik a sötét habokba. Az út ugyanis a folyó mellvédjéig futott. Az eső utáni macskakő nedves filmjén ostorlámpák fénye csillogott.

A rakpart egykor romos raktáraiból padlásszobás hodályokat alakítottak ki a gazdag, városi ficsúrok, akik ilyenkor már édesdeden szunyókáltak baldachinos

ágyaikban. Bolondok lettek volna a ködtől csöpögős városban bolyongani éjnek idején. Kihalt volt a kerület. Az üldözők örülhettek, legalább nem lesznek szemtanúk.

A ködfüggöny szétlibbent a banda előtt, akik az utca végéhez közeledve a futásról komótos sétára váltottak. A fiú mélyen lehajolt, mintha csak meg szeretné érinteni a nedves macskaköveket, de valójában a deszkáját ragadta meg. Egy éles kanyarral hirtelen megpördült, és az üldözőivel szembefordulva megállt.

– Ezt akarjátok, ugye? – emelt fel a magasba egy pendrájvot, mely ezüstösen megcsillant, mint a kaló-zok kincse.

Ahogy ott állt, semmiben sem különbözött a korabeli srácoktól: bő farmer, póló, kapucnis pulóver, a kapucni a fején. A férfiak megtorpantak. Erre nem számítottak. A fiúnak most remegő hangon az életért kellene rimánkodnia, de mindennek látszott, csak berezeltnek nem. A bandavezér, egy magas, langaléta fickó elmosolyodott.

Mosolya bárkit lenyűgözött volna, de hősünk tudta, mi bujkál az elégedett vigyor mögött. „Bolond kölyök, úgysem menekülhetsz, megszerezzük, amiért jöttünk” – gondolta a főnök.

A férfiak elindultak a fiú felé, de olyan óvatosan, mintha vadászok lennének, akik egy riadt őzikét cserkésznek be.

A fiú még egyszer ellenségeire pillantott, mintegy búcsúzásképpen, majd visszajette a deszkát a kőre, felpattant rá, és hátat fordítva a meglepett fickóknak, továbbszáguldott a rakpart fala felé.

– Mi a fene... – sziszegte a maffiózó, majd sarkában a cimboráival rohanni kezdett a fiú után. A fal előtt homokbuckák magasodtak. Előttük lapátok, ásók és az elmaradhatatlan mobilvécé. A bódé mellett valaki egy deszkát támasztott a falnak. A fiú ezt célozta meg, és egy utolsó, erőteljes rúgással felszáguldott rá. A deszka veszélyesen megremegett, de a kölyök nem vesztette el az egyensúlyát, és sikeresen elérte a fal tetejét. Azon túl nem várta más, csak a tátongó mélység.

Repült, mintha parittyából lőtték volna ki. Aztán mégis győzedelmeskedett a gravitáció. Üldözői a sötétben csak a csobbanást hallották, és az éjszaka némább lett, mint valaha.

Kisvártatva a két másik is beérte a bandavezért. Lihegve és fulladozva dőltek az alacsony mellvédnek, és az esőtől megdagadt éji folyót fürkészték. Főnökük felszaladt a deszkán, és kezéből látcsövet formázva körbekémlelt.

– Ott van! – mutatott a folyó egy pontjára, mire mind arra néztek.

Egy hátára fordult gördeszka táncolt a hullámok tetején, ahogyan lassan tovasodorta az ár. A város fényei

visszatükröződtek a sötét vízben, ezüst- és aranyhidakat remegtetve. A látvány festőért kiáltott, vagy egy halk szavú lírikusért. Azaz csak kiáltott volna, ha nem fullad vízbe egy fiú, mert hogy belefulladt, az bizonyos. Festő vagy költő helyett inkább egy drámaíróra lett volna szükség, hogy ezt a szörnyűséget papírra vesse. Ezekkel az örvényekkel még egy meglett férfi sem birkózna meg, nemhogy egy tejelesszájú gyerek.

A főnök úgy állt a fal tetején, mint egy szobor a talapzatán. Nem tudta mire vélni a dolgot, csak a fiú szorult helyzetének tulajdoníthatta a végzetes lépést. Mivel még mindig nem akarta elhinni, hogy a gyereket elnyelték a habok, tovább fürkészte a folyót. A falon semmi különöset nem látott, csak egy elrozsdásodott kikötői vasgyűrűt, mely annak a letűnt kornak volt az emléke, amikor még bárkák és uszályok rakták itt ki áruikat.

Semmi kétség – esett le egy nagy kő a szívéről –, egy gonddal kevesebb: a fiú megfulladt, és mire az árulkodó pendrájvot kihalássza valaki, nem fog több információt tartalmazni, mint egy döglött aranyhal. Titkuk soha nem fog kitudódni.

– Gyerünk, srácok! Öreg büntársunk, a folyó, már elvégezte a piszkos munkát, és még vérdíjat sem kért cserébe – mondta, mire a többiek kórusban röhögni kezdtek. Munkaköri kötelességeik közé tartozott nevetni a főnök faviccein.

A bandavezér lekuporodott az út szélére, és nadrágja hajtókájára mutatott. Egyik segédje szolgálatkészen zsebkendőt rántott elő, és letörölte vele a felcsapódott sarat. A főnök elégedett tekintettel nyugtázta embere buzgalmát, majd hátrasimította nedves haját, és ujjával türelmetlenül csettintett egyet.

A három férfi hátat fordított a folyónak, és elnyelte őket az éjszaka.

2. AZ ÜLDÖZÉS

Augusztus 13-a, vasárnap, hajnali fél három – a jelen

Mennyi esélye volt?

Jóformán semmi. Egy lyukas garast sem tett volna rá senki, aki nem vesztette el az ép esztét. Három kigyúrt fickó egy deszkás kölyök ellen egy zsákutcában. Aszfaltra való kerekei kemények voltak, mint a szikla, úgy ráztak a macskakövön, hogy majd' elharapta a nyelvét. Apjának volt egy gördeszakája még a régi idők-ből. Állandóan arról áradozott, hogy annak a kerekeit a bitumenre találták ki. „Világoszöld Sims Snakes gumik, városi közlekedésre tervezve, észre sem veszed a buckákat”. A macskaköveken rázkódva az jutott a fiú eszébe, hogy most milyen nagy hasznát venné annak a bizonyos deszkának.

Már közel húsz perce izzasztotta őket. Egyik utcából ki, a másikba be, aluljárókon és kereszteződéseken át. Remélte, hogy a társainak elég idejük marad kereket oldani.

Ha eltévesztem az utcát, nekem végem – jutott eszébe –, s homloka gyöngyözni kezdett az idegességtől. A köd épp jókor jött, mintha csak megrendelte volna. Szuper! Már látta is a falat és a falnak támasztott deszkát, alig harmincméternyire maga előtt. Előrehajolt, és megfogta a deszkája szélét, hogy egy tökéletes, száznyolcvan fokos fordulattal megálljon. A maximális sebesség és a tökéletes satufék között szinte nem is volt átmenet. Meg kellett állnia, hogy zavarba hozza három üldözőjét. Eljátszotta, hogy megkattant, de valójában csak erőt akart gyűjteni a nagy ugráshoz. Zsebében ott lapult a pendrájv. Ellenségei azt gondolták, hogy azon a kis adathordozón minden titkuk rajta van, és ez már fél siker volt.

Tette a meglepetés erejével hatott üldözőire. Megtorpantak, és vezetőjük arcára mélységes döbbenet ült ki. A fiú soha nem fogja elfelejteni azt a fizimiskát: a szalmasárga, hátranyalt haját, a hideg, kék szemet, és a bal fülben csillogó gyémántot.

Ám a zavar nem tartott sokáig, hamarosan felváltotta a győzelem mámora. Üldözői elbizakodottságukban már a kezükben tudták. Ez is az ő malmára hajtotta a vizet. Egy kicsit lelassultak, elkényelmesedtek, vagyis egy szó, mint száz: kiestek a kerékvágásból.

A fiú már csak a hamarosan megérkező adrenalinfröccsre várt, aztán visszasüllyesztette zsebébe a kutyüt, sarkon fordult, és elrúgta magát. Goofy-stílusban

állt a deszkán, bal lába úgy járt, mint a motolla. Bár-
csak most látná a többi deszkás!

A palló elég keskeny volt. Ügyelnie kellett, hogy épp
a közepén guruljon fel a fal tetejéig. Még egy utolsó
rúgás, és már száguldott is felfelé. Rettegve gondolt
arra, hogy a túloldalon az örvénylő folyó habjai várják.
Ez volt az a terv, amit nem lehetett elpróbálni. Most
dőlt el, hogy az elmélet átültethető-e gyakorlatba.

Az utolsó pillanatban, mielőtt még gördeszkája el-
hagyta volna a pallót, hogy tovább szálljon az ég felé,
lekuporodott. Nem kellett sokáig kotorásznia, hogy
megtalálja a palló alá rejtett kötél végét. Egy mozdul-
lattal a csuklója köré tekerte, és átengedte magát az
aerodinamikának. Felállt, majd kirúgta maga alól a gör-
deszkát, mely rakétaként süvített a víz felé. Tökéletes
Ollie-ugrás*, amit még maga „Ollie” Gelfand sem csinált
volna jobban. Egyetlen szépséghibája csak annyi volt,
hogy a fiú és a deszka külön fognak majd földet – azaz
vizet – érni. A fiú rézsút repült, egyelőre még ellenállva
a gravitációnak, bár a deszkája már lefelé tartott. Hama-
rosan meghallotta a csobbanást is. Nagyon remélte, elég
hangos volt ahhoz, hogy üldözői füléhez is eljusson.

Még mindig repült, akár egy szárnyak nélküli madár.
Az egyetlen dolog, ami közte és a vízbefúlás között
feszült, egy vékonyka kötél volt, semmi több. Ezen füg-

* A deszka a lábra „tapad” ugrás közben. Ez a legkönnyebb trükk,
minden kezdő első leckéje.

gött – szó szerint – az élete. A kötél megrándult, és a fiú azt hitte, hogy a válla menten kiszakad a helyéről. A vasgyűrű kissé kihúzódott a falból, és valamennyire meghajlott. A srác gondolatban összefonta muta-tó- és középső ujját. Nagyon szorított, hogy kitartson, hiszen nem ma volt, amikor az a gyűrű még szénnel megrakott uszályokat volt képes megtartani a vad áramlás ellenében. Ám Fortuna kegyes volt hozzá. A gyűrű nem szakadt ki helyéről, és ő zúgva repült vissza a fal felé.

A fiúnak semmi kedve nem volt megtudni, milyen lehet tehénlepénnyé lapulni. Ha a kötél esetleg túl hosszúra vagy rövidre sikeredett, akkor nem látja többé felkelni a napot. Lenézett, és meglátta tervezett landolásának helyét, mely jókora szájként ásított alatta. Soha nem gondolta volna, hogy ennyire vágyakozhat egy szennyvízcsatorna után: most legszívesebben megcsókolta volna. Néhány másodperc, és máris Tarzanként lendült a csatorna szájába. Valami nyálkás, bűzös masszába csapódott bele, amiről inkább nem is akarta tudni, hogy micsoda. Bár a karja sajgott, csontja nem tört. Nem volt vesztegetni való ideje. Gyorsan leoldotta csuklójáról a kötelet, majd a gyűrűről szedte le egy rántással a különleges csomóval rákötött zsineget. Nem akart lebukni. Az a savószerű szem nem fog mást látni, csak egy rozsdás vaskarikát. Sherlock Holmesnak kellene ahhoz lennie a fickónak, hogy kilogikázza, mi történhetett.

– Ott van! – hallotta fentről.

Megfagyott az ereiben a vér. Észrevették, vége a dalnak. Aztán ő is kiszúrta a folyó hátán távolodó gördeszkáját, és fájó szívvel elbúcsúztatta. Toy Machine lap, Indy 129 felfüggesztés, Spitfires kerekek Swiss csapatgyakkal... Micsoda pazarlás! Úgy látszik, tényleg mindennek ára van, gondolta, amíg ellenségei odafent megtárgyalták a pusztulását. Ha valamelyikük vette volna a fáradságot, hogy jobban áthajoljon a falon, könnyedén kiszúrhatta volna a búvóhelyét. Persze eltartott volna egy ideig, amíg a függőleges, mohával fedett falon leereszkenek. Addig ő könnyűszerrel eltűnhetett volna a város alagútrendszerében. Fülét hegyezve figyelte, mi folyik odakint, és lélegezni sem mert, amíg a feje felett újra el nem csendesedett minden.

– Igen! – emelte fel ökölbe szorított kezét. – Igen! – A fiú, akit a haverjai csak Breaknek hívtak, megcsinálta! Az évszázad mutatványa volt, és sehol egy kamera, amely rögzíthette volna az utókor számára. Az élet már csak ilyen kegyetlen.

Break hátralökte csuklyáját. Homlokán a legmodernebb barlangászlámpa. Fényár öntötte el az alagutat, amikor bekapcsolta. A csatorna egykor vörös téglafalát a város szennyvizének kétszáz éves mocska festette feketére. A cső átmérője három méter lehetett, és az aljában egy vályúszerű mélyedés segítette a víz könnyebb áramlását.

– Pfuj! – fintorodott el, ahogy lenézett a lábára, és inkább nem is akarta tudni, mi szivárog át Etnies csukáján.

Amíg a menekülési útvonalán dolgozott, rá kellett döbennie, hogy a város, ahol él, korántsem áll olyan biztos talapzaton, mint azt hitte. Eltemetett folyóágyak mosták alá, a metró férgé fúrta lyukacsosra, és a szennyvízcsatornák spagettiszerű járatai. Break tanulmányozni kezdte az alagutat. Odakint valaha ételtel teli folyópart volt, hová gyerekek jártak horgászni, és amelyben asszonyok mosták a ruhát. Halak helyett most már csak patkányokra vadászhatott volna az, aki-nek gusztusa van rá.

A derekára tekerte a kötelet, és óvatosan beljebb merészkedett.

A csatorna hirtelen kettéágazott. A fiú elővette iPodját és benyomta a menü gombot. Manapság már mindent le lehet tölteni. Néhány másodperces szörfözés után egy föld alatti A–Z-ig állt a rendelkezésére. Ez nem az a hely, ahol ha eltéved az ember, csak úgy megkérdezi valakitől a helyes irányt. Az alagútban csak patkányok voltak, szép számmal, ám azokat hiába kérdezte volna. Break balra fordult. A ragacsos hullámok most már a bokáját nyaldosták. De ha ez nem lett volna elég, a nyakába is folyamatosan kapta a gusztustalan cseppeket. Feje fölött sok száz barna cseppkő végéről csöpögött a víz monoton ritmusban. De mi lehet ez a másik

hang? Szeretett volna már ismét a föld felszínén lenni. Az ismeretlen eredetű zaj egyre erősödött. Break egyik tenyerét a falra tapasztotta. A téglák finoman vibráltak. Mi lehet ez? Talán a metró? Vagy a forgalom zaja? Ilyen kora hajnalban egyik sem jár.

Meggyorsította a lépteit. Térdig érő szürke folyamban gázolt, de legalább a bűz enyhült valamelyest. Ekkor felrémlett benne valami, amit nemrégén olvasott. A város alá temetett folyókat néha feltámasztják az esőzések. Biztos volt benne, hogy most is ez történt, és hogy az a szakasz, ahol lépked, nemcsak egyszerű szennyvízelvezető, hanem egy folyó ága, mely a három napja zuhogó esőben alaposan megduzzadt. Ez nem volt jó hír.

Tudta, hogy nem jár messze attól a ponttól, ahol a felszínre kell bukkannia, ezért eszelős igyekezettel kezdte keresni szemével a falba süllyesztett létrafokokat.

A furcsa zúgás tovább erősödött. Break befordult egy újabb kanyarba, mely mögött egy hosszú, egyenes alagút futott a sötétbe. Fejlámpája fényénél végre kiszúrta a falba mélyesztett létrafokokat. Megvan! Most már csak harminc métert kellett megtennie az erős áramlattal szemben. A víz itt már csaknem a derekáig ért. Közel volt a célhoz, mégis valószínűtlenül messze. Lámpája fényét a létrára szegezte, de amikor a zúgás morgássá erősödött, automatikusan a hang irányába kapta a fejét. Félelme valóra vált. Az ár, amely

a sötét alagútban feléje robogott, egyáltalán nem tűnt viccesnek.

Mintha egy mérföldes körzetben minden föld alatti patak, minden egyes csepp eső, mely leszivárgott a földbe, arra lett volna hivatott, hogy ezt a másodperc-ről másodpercre dagadó vízözönt táplálja. Ha itt lenne a szörfdeszkája, talán élete hullámát kapná most el. De szörfdeszka nélkül nem érte meg kockára tenni az életét. Nem volt más választása, minthogy küszködve az árral elérje a létrát, mielőtt a felé dübörgő hullám elkapja, és a folyóba sodorja. Két gondolat járt a fejében: elsősorban a létra, másodsorban, hogy milyen banális halála lesz. Épp az imént tette bolonddá a város legdörzsöltebb gengsztereit, de az angol időjáráson nem tudott kifogni.

3. A HACKEREK ÉJSZAKÁJA

Augusztus 13-a, vasárnap, hajnali fél kettő
– egy órával korábban

– Ne hülyülj! Hogy a fenébe másszak fel oda? – bámult Sanjay a függőleges, csupasz falakra. Az sem segítette volna közelebb céljához, ha Ben a nyakába veszi.

– Figyelj, kicsi San! Az egész csak technika kérdése. Ne felejtse el, hogy anyám tornász, szóval volt kitől tanulnom. Ennyi az egész.

Ben alaposan tanulmányozta a távolságokat, hogy kidolgozza az egész műveletsort. Karcsú, magas teste olyan volt, mint egy összenyomott acélrugó: bármelyik pillanatban kész az ugrásra. Valójában még rövid rasztafürtjei is rugóra „hajztak”.

– A munka oroszlánrésze Bené – foglalta össze Charlie. – Ő juttat fel bennünket az épület tetejére. Az én feladatomban, hogy besegítsek benneteket az irodákba, aztán a számítógép már a te dolgod lesz, San.

A fiú megvonta vállát. Az iménti „kicsi” jelző, amit Ben használt, kissé sértette az érzékenységét. Ben egy égimeszelő, mégsem zsiráfozza le őt percenként. Bár inkább hallgatta a kicsizést, mint a suliban kapott egyéb beceneveit.

Break nem is figyelt a többiekre, látszólag elgondolkozva állt, de valójában a környéket figyelte. A részegekhez túl késő, az utcaseprőkhöz még túl korán volt. Az egész város az igazak álmát aludta. Épp ideális időpont egy betöréshez.

Ben végre elkészült.

– Nagyszerű! Látott valaki kamerát? – kérdezte Ben, mert tudta, hogy egy ilyen helyen, mint ez, nem léteznek holtterek. Bármit is rejtegetett az épület, nem akarták, hogy onnan kikerüljön. A fiú hirtelen elkomolyodott.

– A nagy „be ne rosálj ijedted-Ben” következik! Azt hiszitek, nem fog menni? Egy-null ide, barátocskáim, mindent centire kiterveltem.

Sanjay Ben felé mutatott:

– Szavadat ne felejtsd, de én is készültem – húzta elő PDA-ját. – Ez itt az én személyi asszisztensem. Egy barát, akire mindig számíthatok. Beépített műholdvevője átalakította a videojelek digitális áramát. Örömmel jelenthetem be, hogy ez a biztonsági kamera a bent csücsülő gorillának egy teljesen üres udvart mutat. Szakállas trükk, de észre sem fogja venni. Egy

láncdohányos portást sokkal jobban érdekel a foci, mint az Üres helyek című szappanopera ezeregyedik része.

Sanjay hátratántorodott, mert Ben belebokszolt a vállába.

– Azt mindig tudtam, hogy vágod a számtechet, de honnan nyúlsz le ilyen király kütyüket? – nézett hátra Break, majd meg sem várva a választ, visszafordította a fejét, hogy tovább figyelje a környéket.

– Esz a sárga irigység, mi? – kérdezett vissza San.

– Dehogya, csak érdekelne.

– Ne felejtse el, hogy informatika szakkörre járok, és azt se, hogy az öregem csúcstechnológias eszközt tesztel főállásban a *Gizmoid* magazinnak.

– Nem semmi, akkor el vagy látva.

– El bizony, és ami még királyabb, hogy megtarthatjuk az összes kütyüt, amit apám tesztelt. De ez csak az egyik előnye annak, ha technokrata családba születesz, a másik, hogy apám néha annyira belefelejtkezik az éjszakai számítógépezésbe, hogy észre sem veszi, ha egy szem kisfia nem az ágyában alszik, hanem a városban lófrál...

– Semmire sem mennének a technikáttal, okostojások, ha nem lennék egy született akrobata – kacsinzott a többiekre Ben, majd vett egy nagy lendületet, és bal lábát a bal oldali, jobb lábát a jobb oldali falnak feszítve könnyedén felszaladt odáig, ahonnan elérhette

a négy méter magasan húzódó ereszcsonát. Felhúzta magát, és büszkén nézett vissza ámuldozó haverjaira.

– Pókember a lábam nyomába se ér, nem igaz?!

– Nagyon odatetted magad! – ismerte el Charlie. Bár tudta, hogy barátja egyszer sporttörténelmet fog írni, mégis meglepte, hogy úgy képes felmászni egy függőleges falra, mintha csak a járdán sétálna.

– Kösz kislány, hogy hizlalod a májam! A végén még elkapatsz! De most ti jöttök, pupákok – akasztotta be a lábát Ben egy kiszögellésbe, és lenyúlt a többi srácért. Némi ügyetlenkedés után hamarosan az egész banda a lapos tetőn állt. Az utcafrontról ez az épület ugyanolyan jellegtelen volt, mint a többi, sötétített ablakkal. De hátulról már korántsem volt olyan rendezett és makulátlan: fűtéscsövek, légkondicionáló dobozok és galambpiszok csúfították. Az egyik, fémesen csillogó, szellőzőcső fölött egy ablak látszódott. Charlie elindult felé.

– Ott fogunk besurranni – mutatott rá a lány.

– Túl sok filmet nézel, nem fogok egy szellőzőcsővön lecsúszni! – ellenkezett San.

– Nem a csővön! Az ablakon! Nem látod? Majd kiszúrja a szemedet! – húzott elő egy vékony fémdarabot Charlie, mely apja műszerei közé tartozott. Az eszközöket a padláson dugta el, egy padlódeszka alá, amikor végképp elbúcsúzott hajdani rablómúltjától. Voltaképpen miatta kockáztatták az életüket. Charlie minden

eszközzel be akarta bizonyítani apja ártatlanságát. Ha ez sikerül neki, örege bizonyára felettébb büszke lesz rá.

Charlie felállt a vastag csőre, és tanulmányozni kezdte az ablakot. Az emberek kemény pénzeket költenek hipermodern riasztókra, de a legolcsóbb ablakokat vásárolják. Ki érti ezt? Az ablak és a keret közti résbe csúsztatta a fémlapot, és finoman mozgatni kezdte. Bingó! Apja kézügyességét örökölte. A tejüveg ablak hamarosan kitárult. A bentről kiáramló szag azt is elárulta, hogy egy vécéablakot sikerült kinyitnia.

– Köszönöm szépen – állt Charlie mellé Ben, és bekukucskált a sötétbe –, de inkább maradok a falaknál, én itt az életben nem fogok beférni – feszítette az ablakkeretnek széles vállait.

– Azért vagyok itt én! – próbált magabiztosnak mutatkozni Charlie. Bár az artistaképzőben sokat gyakorolták a szűk helyeken való besurranást, kissé tartott attól, hogy egyenesen a vécécsészében landol, ha átbukik az ablakon.

Néha abból is előnyt lehet kovácsolni, ha valaki kisebb és fiatalabb, mint a társai. Ez egy ilyen helyzet volt. De hiába pipiskedett a csövön állva, a válla nem fért át a szűk nyíláson, ezért csak egyet tehetett.

Ben, aki a legközelebb állt Charlie-hoz, hangos recsenést hallott. Odanézett, és a meglepetéstől elkerekedett a szeme.

– Úristen, Charlie, mit csináltál? Nem is tudtam, hogy ilyen vagány csaj vagy – ismerte el a lány keménységét, aki az imént kiakasztotta a jobb vállát a helyéről, hogy néhány millimétert nyerjen. Persze megvolt az ára: a fájdalomtól csillagokat látott. Most már egy ember alakú kígyó volt, aki könnyedén csusszant át a szellőzőablakon. A vécé fedele hál’ istennek le volt hajtva, és elég közel is volt. A lány sikítani szeretett volna, az egész jobb oldala lángolt a fájdalomtól, de erőt vett magán, és a vécésészén egyensúlyozva megfordult, hogy az ablakon át visszanyújtsa esetlenné vált jobb karját.

– Húzd meg, Ben, de jó erősen! – sziszegte.

– Csontkovács még úgysem voltam – ragadta meg a fiú Charlie karját, és egy gyors mozdulattal a helyére ugrasztotta a csontot. Charlie összeszorított foggal hallgatta az újabb reccsenést. Karja ismét a régi volt.

– Nem is olyan rossz egy tizenkét éves vakarostól – suttogta Ben.

– Hasra kellene esnem attól az egy év különbségtől, ami közöttünk van?

– Oké, nem szóltam semmit, kislány! – tette fel a kezét a fiú, mintha csak megadná magát.

Charlie megdörzsölte a vállát, majd elővette az infravörös szemüveget, amit Break kölcsönzött számára. A mosdók üresen kongtak, ahogyan a folyosók is. Nem látott semmi érdekeset a vállmagasságban feszülő

vörös lézernyalábokon kívül, amiket nem győzött kerülgetni. Egy irodához ért. Miután megállapította, hogy tiszta a levegő, az ablakhoz szaladt, kinyitotta, és áthajolt a párkányon:

– Hol vagytok, fafejek, a főbejáraton akartok bejönni?!

Hamarosan az egész banda az irodában ácsorgott. Break előhúzta az infravörös szemüveg párját.

– Figyelj, Break, nekem is van egy pár tuti éjszakai cuccom, de elárulnád, honnan a francból szerezted ezeket? – kérdezte Sanjay, aki utoljára bújt át az ablakon.

– Aki keres, az talál, különben meg az eBayen újíttam egy kiöregedett katonától. Vadászgépet is árult, de nem vettem meg, mert nem fért volna el a garázsban.

– Logikus – bólintott San.

– Újraindítottad a biztonsági kamerákat? – tért vissza a tárgyra Break. San bólintott. – Ne felejtse el rezgőre állítani a mobilod! Sok szerencsét! – mászott vissza a tetőre a fiú, hogy elfoglalja helyét az egyik kamera mögött. A többiek elindultak az épület belsejébe. Marionettbáboként hajolgattak és rángatóztak ide-oda a lézernyalábok pókhálójában. Szerencséjük volt, a riasztó nem lépett működésbe. Sétagalopp az egész. A lépcsőházban lefelé haladva Sanjay előhúzta PDA-ját, hogy segítséget kérjen tőle.

– Jobbra... Ezen a folyosón lesz.

Egy számozatlan ajtó elé értek. Se kulcslyuk, se kilincs, csak egy hatgombos billentyűzet. Sanjay egy púderes dobozt húzott elő, melyhez kis pamacs is tartozott.

– Te púderezed magad? Jesszusom! – fintorgott Ben.

– Hülyének nézel? – kérdezett vissza sértetten San, majd bepúderezte a gombokat, és alaposan megvizsgálta őket a szemüvegén keresztül. – Ez több mint furcsa, a gombokon nincs egyetlen ujjlenyomat sem. Mintha sohasem használták volna őket. Sehol egy kopás, egy karcolás. Nézzünk csak körül!

Némi szimatolás után egy összetekert tűzoltócsőnél állt meg, mely fölött egy vészcsengő volt, „Csak vész esetén használható” – felirattal.

– Hmmm... – hajolt közel Sanjay a vörös gombhoz, majd ugyanúgy bepúderezte, mint az előzőket. – Jól sejtettem – mosolyodott el, amikor egy tökéletes ujjlenyomat jelent meg szemüvege előtt.

Sanjay nyelt egy nagyot, és ujját a gombra tette.

– Megőrültél, meg ne... – ugrott hozzá Ben, hogy ellökje a kezét, de elkésett. Sanjay megnyomta a gombot.

– Most mi lesz?! – súgta ijedten Charlie, de semmi sem történt. Nem szólaltak meg a riasztók, csak egy halk kattanás hallatszott, és a tűzoltócső lassan távolodni kezdett tőlük. Egy titkos ajtó nyílt ki résnyire előttük.

– Gratula! – paskolta meg Ben a srác vállát, és az ajtón át már be is bújtak a sötét helyiségbe.

A szoba csupán egy ablaktalan doboz volt. A közepén egy asztal állt, az asztal tetején számítógép monitora vibrált. Sanjay már épp odalépett volna, amikor fülsiketítő hangon megszólalt a riasztó. Charlie és Ben rémülten egymásra néztek. Ennek a fele sem tréfa. Nem volt vesztegetni való idejük.

– Az asztal mögé! Gyorsan! – lökte a másik kettőt maga elé Sanjay, aztán gyorsan előkapta mobilját, és megnyomta a hívás gombot. A srác összefonta mutató- és középső ujját. Elemlámpa fénye söpört végig a sötét folyosón. Így érezheti magát az egér az egérfogóban, gondolta San.

Break zsebében megrezsent a telefon. Talpra ugrott, a tető szélére szaladt, majd leugrott a mélybe. Olyan erővel zuhant a betonra, hogy kibicsaklott a bokája. Az egyik bokorhoz sántikált, előhúzta alóla gördeszkáját, majd hosszan a biztonsági kamerába nézett. Alakításáért egészen biztosan megkapta volna az Oscar-díjat, olyan jól játszotta a halálra rémült gyereket.

– Gyerünk, vegyetek már észre! – sziszegte a fogai között.

Ezalatt odabent az egyik őr meglátta az alacsony rejtékajtót. Bevilágított, lehajolt, és el is indult befelé. Ha nem szólal meg az adóvevője, egészen biztosan elkapja a gyerekeket.

– Megvan a behatoló. Ismétlem: megvan a behatoló. Az épület nyugati felén tartózkodik, és a Caledonian Road felé akar távozni. Meg kell állítani! Ismétlem: meg kell állítani – recsegte a hang.

A biztonsági őr olyan hirtelen fordult meg, hogy alaposan bevágta fejét az ajtófélfába.

– Működik a terv – mosolyodott el Sanjay a távolodó lábak dobogását hallva.

Charlie az ajtóhoz lopakodott, és óvatosan kinézett. A folyosó kihalt volt. Felfelé mutató hüvelykujját Sanjay felé lengette. A srác nem húzta az időt, előkapta pendrávját, és a gépbe nyomta.

– Ezt USB-n csatlakoztatom a géphez, felinstallok róla egy kódtörő programot, és pár percen belül az összes titkos információ a miénk! – Sanjay végre elemében volt. Csak úgy cikáztak ujjai a billentyűzeten, ahogy próbálgatta a szavakat. Fáradozása hamarosan meg is hozta az eredményt. Megvolt a kód. – Nagyon ravasz, akár az ajtó, de az én eszemen nem járnak túl – paskolta meg saját vállát gondolatban.

– Nem te vagy a legkigyúrtabb srác a környéken, de hogy a legagyasabb, az tuti – ismerte el Charlie.

Benre nem volt jó hatással a szűk szoba. Idegesen járkált fel-alá.

– Őrület ez az egész! Diákok vagyunk, nem klónozott Tom Cruise-ok a *Mission Impossible*-ből. Ha elkapnak, tuti, nem ússzuk meg egy osztályfőnökivel...

– Sajnálom, hogy belerángattalak benneteket – tette Ben vállára a kezét Charlie. – De csak hozzátok fordulhattam. A rendőrség meg van győződve róla, hogy apám a tettes. Ha már idáig eljutottunk, ne hagyj cserben, kérlek! Csak mi segíthetünk!

– Tudom, tudom – nyögte Ben, aki szinte remegett a feszültségtől.

A riasztót hamarosan lekapcsolták. A szobában csak Sanjay ujjainak táncát lehetett hallani a billentyűzeten. A monitoron adatok hemzsegték, ahogy a merevlemez némi vallatás után elárulta titkait.

– Ide süssetek! – mutatott a monitorra Sanjay. Ben nyomban elfelejtette minden aggodalmát. A monitoron egy fotó volt, mely egy csöppet sem hétköznapi tojást ábrázolt. Szikrázott és ragyogott, szinte megvilágította annak a jóképű, szőke, hátranyalt hajú, kék szemű férfinak az arcát, aki büszkén tartotta a kezében. A fényképen az is jól látszott, hogy a férfi a bal fülében egy gyémántkövet visel. A fotó villant egyet, és a többi képpel együtt máris rá lett mentve az adathordozóra. Sanjay kihúzta a számítógépből, és zsebre vágta a pendrájvot, mely immáron olyan információkat tartalmazott, amikkel tisztára moshattak egy ártatlanul megvádolt embert.

Kimásztak az ajtón, és elindultak visszafelé. Ugyanazon az útvonalon haladtak, amelyiken érkeztek. Annyi előnyt azért kaptak, hogy a riasztóberendezést

kikapcsolták. Minek tolvajokra vadászni, amikor épp most üldöznek egyet? Az ő logikájuk szerint Sanjay, Ben és Charlie nem is léteztek. Simán kijutottak.

Most Breaken volt a sor...

4. MEGKÍSÉRTVE

**Július 29-e, szombat, reggel hét óra
– két héttel korábban**

Danny Cooper meglehetősen összetörten szállt le a távolsági buszról, és indult el hazafelé. Két hete nem látta feleségét és lányát, Charlie-t. Két hetet húzott le ugyanis egy olajfúró toronyban az Északi-tenger közepén. Napi háromszor kellett jóllakatnia a legénységet. Nekik könnyű volt: tizenkét óra meló, tizenkét óra pihenés. De ha ő nem úgy főzte a spagetti carbonarát, vagy sütötte a húst, ahogy szerették, nem volt hová menekülnie, hacsak nem akart több kilométert úszni a jeges vízben. A helikopterút pedig még az evéstől is elvette a kedvét, nemhogy a főzéstől.

Miután kiengedték a börtönből, próbaideje alatt a tartótisztje azt ajánlotta neki, keressen munkát. Biztos volt benne, hogy a munkaközvetítőtől mehet egyenesen a helyi nagyáruházba rekeszeket pakolni, de amikor megemlítette, hogy ifjan szeretett a konyhában

tüsténkedni, a közvetítő szeme felcsillant. Kihívásnak érezte, hogy Danny Cooperből, a hajdani széftörő mesterből törvénytisztelő embert és munkást faragjon. Danny hamarosan egy szakácstanfolyamon találta magát, és együtt járt az iskola mellé a többi kölyökkel. Ennek ellenére a gyakorlaton, melyet a helyi étteremben töltött, nagyon meggyőzően szerepelt. Amikor munkalehetőséget kapott az Északi-tenger közepén, nem utasította vissza az ajánlatot. A munka mellett a fizetés is meglehetősen „zsírosnak” ígérkezett.

A legrosszabb az egészben a biztonsági oktatás volt. Helikoptermodellbe ültették, és úgy megforgatták, mintha nem is szakács, de űrhajós akarna lenni, aztán leengedték fejjel lefelé egy medence aljára. De ez sem tántorította el, tudta, hogy már csak egy rövid idő, és végre igazi keresete lesz. Élete új célt kapott, és jövőjét fényesebben látta ragyogni, mint valaha.

A lemenő nap fényénél hosszúra nyúlt a hazafelé poroszkáló férfi árnyéka. Hamarosan otthon lesz. Charlie egészen biztosan értékelni fogja igyekezetét, a felesége pedig... nos, ha berakhatja DVD-n Ginger Rogers és Fred Astaire filmjeit, tőle a világ is összedőlhet.

Danny meghúzta hátizsákja szíját, és megszorította a lépteit. A csúcsforgalomnak vége volt, alig szállingóztak páran az utcán. Autózúgásra lett figyelmes. Valamilyen régi reflexből hátrapillantott. Egy fényesre

polírozott, fekete, sötétített üvegű, böhom nagy Mercedest látott, csicsás spoilerrel. Nagyon fáradt lehetett, mert egészen addig nem kapcsolt, amíg meg nem szólította egy ismerős hang:

– Na hogy vagyunk, Danny? Ezer éve nem láttalak – húzódott le zümmögve az ablak, és egy zsiros képű fickó hajolt ki rajta.

– Te vagy az, Röfi?

A férfi elkomorult:

– Hányszor mondtam már, hogy ne hívj így, mert...

– ...kötözött sonkát csinálsz belőlem – fejezte be a mondatot Danny mosolyogva, mire a másik elvörösödött.

– Egyszer még megfizetsz, Danny, istenemre mondom! De most szállj be, a főnök beszélni akar veled.

Első számú törvény a fekete, sötétített ablakú Mercedesekkel kapcsolatban: sohasem egyetlen szarházi trónol bennük, hanem rögtön egy egész csapat.

– Ezt a kérést nem utasíthatom vissza, igaz? – sóhajtott fel Danny.

A hátsó ajtó kinyílt, és a férfi vonakodva a bőrrülésre huppant.

– Gratulálok, Cooper, úgy hallottam, spagettit főzöl mackózás helyett. Ezek szerint egy teljesen új ember ül mellettem. – A férfi arca árnyékban volt, de nem is kellett látnia, a hangjáról egyből felismerte.

– Jó estét, Vince! Tudtam, hogy egyszer még összehoz veled a balsors.

– Mindig jólesik beszélgetni egy régi baráttal a régi szép időkről.

Egy bár parkolójában álltak meg. Röfi kinyitotta nekik az ajtókat, és a másik testőr, Dirk is kikászálódott az autóból. A zsíros képű most a kocsmá ajtaját tárta szélesre előttük, de olyan alázattal, mintha a királynő előtt nyitná ki.

Vince úgy volt képes belépni egy kocsmába, mintha egy westernfilmben lenne. Amint becsukódott mögötte az ajtó, minden tekintet rászegeződött, és abbamaradt a kedélyes társalgás.

A kocsmáros Vince felé biccentett, és lassan, nagyon lassan újjáéledt a terem.

– Nem unod még, hogy mindenkire a frászt hozod?
– kérdezte Danny.

– Ezt nem lehet megunni – húzta egyenesre ingujjait, és simította végig öltönyét a férfi. – Örülök, ha mindenki tudja, hol a helye.

Röfi megállt egy romantikázó párocska asztala mellett, és szó nélkül bámulni kezdte őket. A fiatalok gyorsan vették az adást, és átültek egy távolabbi asztalhoz. Amikor az embert egy öltönybe és kesztyűbe bújtatott vaddisznó bámulja, jobb nem ellenkezni. Röfi a zakója ujjával letörölte az asztalt, és egy mozdulattal jelezte főnökének, hogy helyet foglalhat.

– Cukormentes kóla lesz, ha jól emlékszem. Mióta nem iszol alkoholt, ez a kedvenc italod.

– Nem kell fitogtatnod, hogy mindent tudsz rólam. Citrommal és jéggel kérem...

Vince csettintett egyet, mire Röfi már hozta is az italokat. Igazi pincérhez méltóan még előzékenyen ki is nyitotta az üveget. A kóla felhabzott, és kifutott.

– A fene egye meg, ki rázta fel ennyire!?

– Tetszik a kesztyűd! Divatból hordod, vagy a bőrgombád miatt? – kortyolt bele az italába Danny. Röfi a leggyilkosabb pillantását szeretete volna elővenni, de leginkább egy kancsal óvodásra hasonlított.

Vince egy fotót húzott elő.

– Ismerős? – mutatta a fényképen látható tojást a férfinak.

– Ez valami teszt?

– Csak arra vagyok kíváncsi, nem sült-e ki az agyad is a tűzhely mellett.

Danny közelebb húzta a fotót és felsóhajtott:

– Hát nem gyönyörű? Ennél szebb ajándékot nem is kaphatott volna a cárné...

– Folytasd!

– A Húsvéti ajándék-sorozat utolsó darabja 1898-ból. Egyenesen Fabergé műhelyéből. Ez a darab... a Gyöngyvirágos-tojás! Rózsaszín zománcal és gyöngyökkel. A rózsaszín volt a cárné kedvenc színe.

– Te voltál a legjobb műkincsrabló a világon, Danny, és úgy látom, most is vág az eszed, mint a beretva – dicsérte meg Vince mosolyogva, de Danny annyira elmerült a kép tanulmányozásában, hogy meg sem hallotta.

– Egy kis kar segítségével a tojás teteje kinyílik, mint egy virágkehely, és látni engedi a három ovális, miniatűr portrét II. Miklósról és gyermekeiről, Olgáról és Tatjánáról. Ügyes kis kütyü, gazdagon díszítve.

– Azt akarom, hogy szerezd meg nekem – suttopta Danny fülébe Vince.

A hajdani tolvaj hátradőlt:

– Szomorúvá tesz ez a tojás. Ha ránézek a portrékra, mindig eszembe jut, milyen csúnyán végezte a cári család. 1918-ban levezették őket egy pincébe, és bang-bang... Ehhez a tojáshoz vér tapad.

– Semmi sem növeli meg úgy egy tárgy értékét, mint egy jó kis sztori! – intette le Vince. – Az olajmágnás Jevtusenko kölcsönadja kilenc tojásból álló kollekcióját a Gilbert-gyűjteménynek. Londonban állítják őket ki a Somerset House-ban. Jobban fogják őrizni, mint magát az amerikai elnököt. A kiállítás a jövő héten nyílik, de nekem fülesem van arról, hogy a mi kis tojáskánk már a tyúkólban van. Ez egy igazi, Danny Coopernek való feladat!

Danny émelylegve tolt el magától a kóláját.

– Maga megőrült!

Röfi úgy nézett rá, mint aki meg akarja fojtani egy pohár vízben. Vince szeme tikkelni kezdett:

– Ezt meg ne halljam még egyszer, megértetted?
– sziszegte felé.

– Oké, őszinte leszek! Nem elég, hogy lesittelték, de mióta kijöttem, egy fityinget sem láttam a részemből. Maga tartozik nekem, nem én magának!

– A részedet befektettük, hamarosan megkapod, ne aggódj! Ehhez jön még a tízszázalékos részesedésed a jelenlegi üzletből, ha elvállalod.

– Álljon meg a menet! Nem fogok elvállalni semmit! Nem akarom magamra uszítani az egész Scotland Yardot, és a fél orosz maffiát. Igaz, nem keresek sokat, de ez legalább tisztességes pénz. Ennyivel tartozom a lánynomnak...

Röfi hol Dannyre, hol Vince-re nézett, és rosszallóan csóválta a fejét. A hirtelen beállt csöndet Vince öklének hangja törte meg, amint az asztalra vágott. A vendégek ijedtükben összerezzentek, Danny pedig örült, hogy Vince ökle az asztal lapjával, és nem az ő orrával találkozott.

– Rendben, csak meg szeretnénk volna szépen kérni egy kis szívességre a régi idők emlékére. Ha nem, hát nem. Van egy B-tervünk is – vigyorodott el Vince. – Nagyon meg fogod te ezt még bánni.

Danny felkapta a hátizsákját. A kocsma padlója imbolyogni kezdett a lába alatt, pedig egy korty

alkohol sem ment le a torkán. Az ajtóhoz tántorgott, és kilépett rajta. Nagyot lélegzett a tiszta levegőből. Az igazat megvallva arra számított, hogy Röfi utánajön, hogy visszarángassa, de senki nem lépett ki utána az ajtón. Ez nem vallott Vince-re. Egy ilyen csinos tojásért... De mi a fene lehet a B-terv?

– Ajtó mögött állok, piros tojást várok... – kezdte szavalni a húsvéti locsolóversikét. Az utcai lámpák táncolni kezdtek a szeme előtt, lábai összegabalyodtak, és elvágódott a földön.

Aztán minden elsötétült.

5. BEPALIZVA

Július 30-a, vasárnap, délelőtt tíz óra

– másnap reggel

– Apa, apa, kelj már fel! – rázta Charlie a földön fekvő testet, s a szeméből peregtek a könnyek. Előző nap kitakarította az egész házat, anyjával az *Ének az esőben* legújabb DVD-kiadását nézve a kedvenc ételétette vacsorára, aztán csak ült a konyhában és figyelte, ahogy beesteledik. A busznak már réges-rég meg kellett volna érkeznie. A lány elment a nappali csukott ajtaja előtt, mely alatt szűk résen fény szűrődött ki, és kilépett az utcára.

– Ez is apára vall! Hogy is hihettem neki? Biztos most issza el a család maradék pénzét egy kocsmában – dühöngött magában Charlie. – Pedig hogy ígérte, hogy megváltozik!

Benézett minden egyes kocsmá ajtaján a házuk és a buszpályaudvar között. De a sűrű cigarettafüstből csak ismeretlen, alkoholtól felpuffadt arcok bámultak

vissza rá. Aztán hirtelen meglátta egy bolt előtt. Már messziről érezte, hogy a földön fekvő férfi csakis az apja lehet. Ha nem artistaképzős, biztosan nem lett volna képes hazavinni a saját súlyánál kétszer nehezebb testet. Apja egészen hazáig énekelgetett és hümmögött. Szeme véreres volt, és nem látott tisztán. Charlie nem is szólt az anyjának, egyedül fektette le. Az est további részét azzal töltötte, hogy megpróbálta megérteni, miért veri az isten ilyen családdal. Úgy érezte, ő a felnőtt és inkább szülei a gyerekek.

Másnap korán reggel felkeltette apját, hogy kérdőre vonja a viselkedéséért.

– Úúúúú – nyögte Danny, amikor elhúzta a függönyt, és odakintről szemébe tűzött a nap.

– Macskajaj? Nem csodálom. Tegnap totál kiütötte magát – tette le apja (szigorúan két cukorral ízesített) teáját Charlie az éjjeliszekrényre.

– Nem... nem... – ellenkezett a férfi, és közben úgy hadonászott, mint egy közlekedési rendőr, akinek már az életből is elege van, nemhogy a munkájából. Csak arra emlékezett, hogy elindult hazafelé. Az utcára... Másra nem. – Mi az ördög történhetett velem?

– Majd én megmondom: elkezdte inni, és nem tudt abbahagyni. Én találtam rád az út mellett – válaszolt Charlie, majd elgondolkozott: – Bár igaz, ami igaz, nem rémlik, hogy piaszagod lett volna.

– Sajnálom, kicsim, tényleg sajnálom – ült fel az ágyában az apja, és felhörpintette teáját. – Ez aztán jólesett, köszönöm!

– Jaj, apa – ölelte meg Charlie, majd odaadta a reggeli újságot. – Még szerencse, hogy te javában a cimboráiddal nótázhattál, amikor ez történt – mutatott a főcímre.

„ELLOPTÁK A FELBECSÜLHETETLEN ÉRTÉKŰ FABERGÉ-TOJÁST!”

Danny a fejéhez kapott. Valami rémleni kezdett neki.

– Ó, ne! Ez nem lehet igaz!

– Ugye nincs közöd ehhez az üggyhöz? – nézett rá gyanakodva Charlie.

– Persze, hogy nincs! Nem látod, milyen állapotban vagyok? Várj, amíg átfutom – temetkezett a cikkbe az apja.

A híres Gyöngyvirágos tojást tegnap éjjel lopták el. A különös kegyetlenséggel és ravasz-sággal elkövetett tett célpontja a kilenc tojásból álló sorozat legértékesebb darabja volt. A gyűjteményt egy orosz olajmágnás bocsátotta a Somerset House rendelkezésére. A Gyöngyvirágos-tojást épp a Squitney Leers

új illata, a „Pink” bemutatójára szállították szigorú biztonsági felügyelet alatt. Az elkövetők a páncélkocsit, az utat lezárva, egy szűk, egyirányú utcába terelték, majd három férfi robbanószerekkel megtámadta a járművet. A biztonsági őrökkel nem bántak kesztyűs kézzel, egyikük állapota válságos...

– Micsoda hentesmunka! – suttogta Danny megdöbbenve. Letette az újságot, és megdörgölte szemét. Ezek szerint Vince tegnap már készen állt a tervvel.

– De hogy jövök én a képbe? – tételődött magában, majd, hogy elterelje a gondolatait, felesége hogyléte felől érdeklődött.

– Te is tudod. Ha van áram, egész nap nézheti az ötvenes évek klasszikusait, így nem hiányzik neki semmi.

Danny mélyet sóhajtott. Eszébe jutott az a vidám, cserfes lány, akit annak idején feleségül vett. Ha nem kalickázzák be legutóbb, akkor talán...

– Nem tehetsz róla, apa. Az elmúlt két hétben egész jól elvultunk. Bár ha te is itthon vagy, az egészen más. Örülök, hogy hazajöttél!

– Hát még én, kislányom! Tudod mit, benézek anyádhoz, aztán lófrálunk egy kicsit a városban, közben pedig mindent elmesélek neked, ami a tengeren történt!

Charlie elmosolyodott. Lehet, hogy az apja egy csirkefogó, de egy nagyon kedves csirkefogó. Úgy érezte, az élet voltaképpen mégis szép.

Ezt a véleményét azonban két nappal később újra kellett gondolnia. Reggel fél nyolckor durva dörömbölés zavarta meg nyugalma. A konyhában tüsténkedett éppen, anyja zabkását kevergette. Kinézett az ablakon, és két alakot látott az ajtó előtt. El sem tudta képzelni, kifélék lehetnek, és mit akarnak, elvégre a tejesember nem szokott ilyen korán jönni. Elfordította a kulcsot a zárban, de a láncot még nem akasztotta ki. Résznyire nyitotta az ajtót.

Két rendőr állt a küszöbön, egy nő és egy férfi.

– Apád itthon van? – kérdezte a férfi, és közben úgy fintorgott, mintha egy bűnözőkkel teli patkányfészek bejárata előtt állna.

Charlie egy cseppet sem rémült meg.

– Előbb mutassák meg az igazolványukat!

– Ne akadékoskodj, kislány!

– Ezt nem akadékoskodásnak, hanem jogos követelésnek hívják. De maguknak magyarázzam?

A rendőr elvörösödött, de csakhamar előbányászta az igazolványát.

– Gondolod, hogy felkelünk hajnalok hajnalán, hogy csóró rendőröknek adjuk ki magunkat?

Charlie kiakasztotta a láncot, és beengedte a zsarukat. Miközben a konyhába vezette őket, felkiáltott apjának az emeletre. A konyhában szándékosan nem kínálta meg a vendégeket teával, bár a rendőrnő vágyakozva pillogott a kanna felé. A lány csak remélni tudta, hogy anyja nem fogja épp most kidugni az orrát a szobájából.

Hamarosan apja is megjelent ingét tömködve farmernadrágjába, és kapkodva felhúzta sliccét.

– Csak nem a nagy Danny Cooperhez van szerencsénk hús-vér valójában? Kaphatnék egy autogramot?
– poénkodott a férfi, míg a nő unottan piszkálgatta körmeit.

– Mit akarnak?

– Az igazat megvallva, nem egy teára ugrottunk be – nem mintha kaptunk volna egy csészével is. Azt akarjuk megtudni, hol volt szombat este nyolc és tíz között.

Charlie megpróbálta palástolni az arcára kiülő rémületet.

– Miért érdeklí ez magukat? – vont össze apja a szemöldökét, és zavarában hátat fordított a rendőröknek. Úgy tett, mintha a teavízzel foglalatосkodna, de Charlie látta, hogy apja keze megremeg.

– Gyerünk, Danny! Ne húzzuk egymás idejét! Egy milliókat érő tojásnak lába kelt, és ki tudhatja, mi lett vele, ha nem a nagy Danny Cooper?! – provokálta

tovább a rendőr. – Bár, ami igaz, az igaz, az erőszak eddig nem volt jellemző magára, de meglehet, hogy a börtön keményítette meg ennyire – gondolkozott el a rendőr. – Halljuk, még mindig nem kaptunk választ a kérdéseinkre!

– Azt hiszem... azt hiszem, talán valamelyik kocsmában lehettem.

– Valóban? Megünnepelte a hazatérést? És melyik kocsmában múltatta az idejét, ha szabad kérdezni? Már csak az alibije miatt is...

– Én nem is... – vakarta meg kétségbeesetten a fejét Danny, hogy valami hihető mesét kitaláljon.

– Persze, hogy nem tudja, mert nem a kocsmában, hanem a rablás közben iszogatót. Megszomjazott a balhé alatt, ugye? Találtunk a helyszínen egy kólás-üveget. De ez még semmi: az üvegen ugyanis a maga ujjlenyomatai voltak – hajolt meg a rendőr, akár egy színész a nagymonológja végén.

Charlie hirtelen nem is tudta, melyiket fojtaná meg szívesebben: a rendőrt vagy az apját?

– Nem én voltam – szorult ökölbe Danny keze. – Ugye, legalább te hiszel nekem? – nézett lányára könnyörögve.

– Mindenki ezt mondja – unta meg körmei piszkál-gatását a rendőrnő. – Persze, hogy tagad, elvégre még ki sem húlt a helye a dutyiban!

– Azt hiszem, jobb, ha hozom a kabátom – adta meg magát Danny.

Lánya kétségbeesve bámult a betolakodókra. Most, mikor úgy tűnt, hogy végre minden rendeződik, feje tetejére áll újra az egész világ.

– Mit akarnak tőle?! Nem hallották, hogy ártatlan?! Van egy rendes állása, megjavult. Anyám és én a poklok poklát jártuk meg az elmúlt években. Most, hogy azt hittük, végre rendbe jön az életünk, mindent elrontanak?! – tört ki könnyekben Charlie, de rögtön megbánta. Nem akarta, hogy a rendőrök gyengének lássák.

– Bocs, kislány, csak a munkánkat végezzük – szabadkozott a rendőr. – Van itthon valaki, aki a gondodat viselje?

– Persze, ne aggódjanak! Anyám a szobájában van, nem érezte jól magát reggel, kivett egy nap betegszabadságot – felelte Charlie, de azt már nem kötötte az orrukra, hogy anyja számára az év minden napja betegszabadság volt.

Danny visszatért a konyhába, hogy megölelje lányát:

– Figyelj rám, ártatlan vagyok. Ne aggódj értem, hamarosan minden tisztázódik.

Charlie most az egyszer hitt neki. Első szóra. Tudta, hogy apja nem követett el semmit. Kézen fogta és kikísérte a meseautóig. Onnan a rendőrök vették át. Fejét

lenyomva az autóba tuskolták. A fél szomszédság
kint állt az ajtóban, és azt bámulta, hogyan viszik el az
apját. Kegyetlen érzés volt, megalázó.

– Mit bámulnak?! Ez nem ingyen cirkusz! – kiáltott
rájuk Charlie, majd berohant a házba.

Még szerencse, hogy vakáció volt. Az osztálytársak
ugratása és a tanárok gyanakvása már túl sok lett volna
neki.

„Minden tisztázódik...” – visszhangzott a fejé-
ben apja mondata. Aztán ráeszmélt, hogy az egyetlen
ember, aki apját tisztára moshatja, az ő. De lányként,
egyedül kevés lenne a feladatra. Felvette a vezeték nél-
küli telefont, és a szobájába vitte. Csak a srácokban
bízhatott.

6. A SZABADULÁS

Augusztus 2-a, szerda délután

Charlie a terepet nézte. Annak idején, az 1950-es években, amikor felépítették ezt a betonmonstrumot, valamiért úgy találták jónak, ha oszlopok rengetegén egyensúlyozik. Az oszlopok alatt lépcsős, korlátos, lebetonozott tér volt, ahol ugyan éjszakánként előszeretettel húzódtak meg a hajléktalanok, de nappal a deszkások paradicsoma volt.

A rendőrök kezdetben megpróbálták elriasztani a kölyköket, de aztán belefáradtak a hasztalan próbálkozásba. Ez a tér direkt gördeszkázásra volt kitalálva: sima beton a kereknek, beépített rámpák és ugratók, ráadásul még az időjárás szeszélyeitől is védve van.

Azon a délutánon a deszkások mellett egypár BMX-es srác is gyakorolt a pályán. A gyengébbik nem, ahogy ez lenni szokott, igen alacsony számban képviseltette magát. Rövidre nyírt hajával Charlie is elment volna fiúnak, persze csak első ránézésre.

Az egész banda kint volt. Break éppen ugrásra készült a rámpa előtt. Arra várt, hogy egy kicsit elcsituljon a kerékkattogás, és több figyelmet kaphasson. Lába alatt a deszka szinte önálló életre kelt, és már alig várta az ugrást. A fiú csuklyája rejtekében koncentrált. Sanjay és Ben a legújabb PlayStationt elemezték elmélyülten, de amikor Break elstartolt, abbahagyták a beszélgetést.

Tíz méterre volt az ugratótól, és egyre gyorsult. A rámpa végén pár méteres szakadék tátongott. Charlie még levegőt venni is elfelejtett, amikor Break a levegőbe emelkedett. Imádta nézni, ahogy a fiú szárnyak nélkül repül. Átrepülte a korlátot, de arca elárulta, hogy még tartogat valamit a tarsolyában. A fiú lába alatt hirtelen háromszázhatvan fokban megpördült a deszka. Tökéletes kickflip, tanítani lehetne. Pillanatokon belül újból a deszkán állt, simán landolt, majd nagyot farolva lefékezett.

A bandatagok látták már Break mutatványát párszor, de a többieknek új volt, és deszkájukkal kopogtatva a betont megtapsolták.

– Mit akartok, mit csináljak? – kérdezte Ben a többieket. – Egy átpördülést? Nem, inkább maradok az underbarnál...*

– De fárasztóak vagytok! – nyögte Charlie. – Ti találjátok ki ezeket a szakszavakat, hogy professzionálisabbnak tűnjön az ugrabugrálásotok?

* korláton átugrás

– Állj le, kiscsaj! – Ben úgy érezte, megtámadták. – Ez maga a *parkour**. Komoly sportról van szó, rengeteg gyakorlással. Ráadásul én gumiszőnyeg nélkül csinálom, nem úgy, mint ti, puhány népség! – szaladt neki Ben három hosszú lépéssel, majd elrúgta magát. Lábbal előre szelte át a levegőt a két rács között. Charlie ezt a mozdulatot – ha már annyira ragaszkodnak a szakszavakhoz a srácok – „postásnak” nevezné, mert ilyenkor barátja teste olyan, mint egy levél, amit a ládába dobnak. Ben keze alig érintette a korlátot, majd könnyedén landolt. Ujjongások és ötven deszka kopogása a betonon. A szerepek cserélődnek, hol te tapsolsz, hol téged tapsolnak.

– Ugye, nem akarod, hogy ez a két majom lenyomjon? – bámult Sanjay Charlie-ra.

– Miért nem mész te, ha annyira akarsz?

San elgondolkozott.

– Nekem nem kihívás korlátokon átugrálni, de egy kódfeltörő bajnokságban benne lennék. Ott én vagyok az ász...

– Persze, persze... – felelte a lány szórakozottan. Azért jött ide, hogy segítséget kérjen, nem pedig versenyezni, de mégis... Gondolatban már a szögeket és a távolságokat mérlegelte. Ez nem a sportcsarnok, de itt is helyt tudna állni bármikor. Koncentrált, majd nekifutott. Először úgy tűnt, mintha át akarná ugrani a

* Olyan akadályfutás, ahol a versenyzőknek különböző természetes vagy épített akadályokon kell átjutniuk a legmegfelelőbb módon.

korlátot, de az utolsó pillanatban meggondolta magát: jobb kézzel kapta el a csövet, és egykezes kézenállás lett belőle, de a lendület már vitte is tovább pörögve-forogva, és mindezt védőhálók és gumikötelek nélkül. Ez volt aztán a nyaktörő mutatvány. Úgy ért talajt, feltartott karokkal, olyan kecsesen, mint aki egy pukedlit akar bemutatni. Fűlsiketítő tapsvihar és füttykoncert volt a jutalom. Mestere büszke lett volna rá, ha látja.

– Ez király volt – ismerte el Ben. – Másfél szaltó egy csirkétől! Mindent visszaszívok!

Break mintha zavarban lett volna.

– Bocs, hogy lemostalak a pályáról, főnök, de most már szakítanál rám egy kis időt? Apámról szeretnék beszélni.

Mindannyian elindultak felfelé a lépcsőn, ki a napfényre. A folyóparton egy pad állt, oda tartottak. Charlie útközben beszámolt arról, hogyan találta meg apját teljesen kiütve a járda szélén, és arról is, hogyan vitték el a rendőrök.

– Biztos vagy benne, hogy tényleg nem apád tette?
– ült le Sanjay a padra.

– Biztos. Hiszek neki. A szavát adta, és nekem nagyon őszintének tűnt. Valami történt vele akkor este, amire nem emlékszik. Újra át kellene vele beszélünk az egészet, hogy segíteni tudjunk. Valahogy ki kell jutatnunk a dutyiból!

– Nekünk? De hogyan? – kérdezte Ben.

Minden tekintet Breakre szegeződött.

– Mi a fenét bámultok?! Én hozzam ki a sittről? Felejtsétek el!

– Nem te, hanem mi közösen – válaszolt Charlie.

– Ez már valamivel jobban hangzik, de továbbra is kivitelezhetetlen! Gondolkozatok! Negyven zsarú négy iskoláskorú ellen. Tuti siker! – mondta gúnyosan, majd a folyó szürkellő hátára siklott a tekintete. – Eszembe jutott valami... Beszelnünk kellene Ripaccsal. – Ripacs Break bátyja volt, akit valójában Lance névre kereszteltek, és színjátszást tanult az egyetemen. Innen eredt a gúnyneve. Break hátrátolta a kapucniját. Charlie látta a fiú szemén, hogy az ötlet nem lehet akármilyen. A zselézett haj alatt agy is van, ami épp egy terven dolgozik. – Ha Ripacs benne lesz, apád szabad! Aztán elkezdhetjük üldözni a nagykutyákat! Izgalmasabb, mint egész nyáron számítógépes játékokkal játszani, nem igaz?

A színészpálánta másnap reggel pontban nyolckor megjelent a rendőrség előtt. Lance szerint a helyes időzítés a legfontosabb. Nyolckor van műszakváltás, ilyenkor engedik szabadon az éjszaka bezsuppolt alkoholistákat, és futnak be mindenfelől a hírek. Ilyenkor a recepciós asztal és környéke maga a káosz. Annak ellenére, hogy teóriája helyes volt, Lance jókora gombóccal a torkában lépett be a forgóajtón. Egészen kicserélték: haját hátra olajozta, öltönybe bújt, nyakkendő

kötött, és lábán bőrcipőt viselt. Az álcázás egészen jól sikerült.

Mivel innen már nem fordulhatott vissza, az asztalhoz lépett.

– Danny Cooper ügyvédje vagyok. Beszélni szeretnék veled.

A tiszt rá sem nézett. Épp egy űrlapot töltött ki, s láthatólag nagyon elmerült ebben a munkában.

Lance megköszöri a torkát.

– Hallom, nem vagyok süket – mordult rá a recepciósnak. – Túl fiatal maga ahhoz, hogy ennyit keressen – mérte végig a fiatalember öltönyét, majd elmélyülten piszkálgatni kezdte a fülét.

– Irigykedünk, irigykedünk?

– Hogy én, magára? Ne röhögtesse! Én bezárni szeretem a jómadarakat, és nem szabadon engedni, mint a magafajták, uram – hangzott a válasz. A tiszt úgy mondta ki az „uram” szót, mintha valami trópusi betegség neve lett volna.

Ha tudná, hogy most mennyire ráhibázott – gondolta magában Lance, miközben a férfi egy vasajtóhoz vezette.

– Kopogjon, ha segítségre van szüksége. Én már nem leszek itt – pillantott az órájára. – Már így is lejárt a munkaidőm – csukta be Lance után az ajtót.

– Ki a csuda vagy te? – meredt a srácrea Danny. Beesett arcán kétnapos borosta. Szemmel láthatóan nem tett jót neki a bezártság.

– Egy jótündér. Lance-nak hívnak. A lánya nemcsak az üdvözlését küldte, hanem engem is!

Danny felpattant. Lance most már látta, kitől örökölhette Charlie alacsony termetét. Danny a fiú válláig sem ért. Nem mintha ez zavarta volna, hiszen ha valaki betörő, annak előny a mélynövés. Kicsi volt, de erős, mint a bors.

– Hiszünk magának, tudjuk, hogy ártatlan. Nézze – nyitotta ki aktatáskáját –, nincs sok időnk. Remélem, eltaláltam a méretét – göngyölt ki Danny előtt egy komplett öltönyt. – Szerencsére közös próbatermünk van egy férfi sztriptízcsapattal, az *Izompacsirtákkal*. Kölcsönkértem egy napra, megígértem, hogy vigyázni fogok rá.

– Mit csináljak én ezzel az öltönnyel? Te nem vagy ügyvéd, hogy kivihess innen!

– Csak vegye fel – szótagolta Ripacs –, aztán tegyen úgy, ahogy én, vagyis színészkedjen!

Az öltöny meglepő módon nem külön darabokból állt, afféle kezeslábas volt. Danny belebújt, és hagyta, hogy a fiatalember összepasszítsa a tépőzárakat.

– A lányok annyira be szoktak indulni tőlük, hogy nincs idő a gombolgatásra!

A férfi két nap óta először elmosolyodott.

– Aztán itt vannak még ezek is – ragasztott fel Lance egy sűrű, fekete bajuszt Danny szája fölé, és helyezett egy parókát a fejére. – Hasat be, mellet ki, állat fel! Minden csupán testbeszéd és mimika kérdése. Legyen magabiztos, és akkor senkinek nem lesz gyanús. Adjon nekem öt percet, aztán lépjen akcióba! Itt van egy mappa, így nagyon hivatalosan fog festeni. Kéz és lábtörést, ahogy mifelénk, színészeknél mondják! Ja, majd’ elfelejtettem, a lánya küldött egy apróska ajándékot – tett le egy kis csomagot az ágyra. Danny kibontotta a papírt: egy karikát rejtett, melyről furcsa alakú kulcsok lógtak. Úgy megörült az ajándéknak, mint egy kisfiú, aki megtalálta elveszettnek hitt mackóját.

Lance az ajtóhoz lépett, és kikopogott. Miután abba hagyta, intett Dannynek, hogy húzódjon oldalra.

A kukucskálón egy rendőr nézett be:

– Mi kellene?

– Elnézést, hogy zavarom, de szólít a szükség. Meg tudná mondani, hol találom a mosdót?

Az ajtó kinyílt, és Lance kilépett rajta. Danny szorosán a falhoz lapult, onnan hallgatta, ahogy a rendőr megadja a pontos útirányt.

– Már megbocsásson, de nem vagyok a tájékozódás világbajnoka. Megtenné, hogy elkísér? – Lance egyetlen másodperc alatt éles eszű ügyvédből született idiotává változott. Olyan volt, mint egy kaméleon.

A rendőr bólintott, majd elindult a fiatalember előtt. Néhány forduló után el is értek a végéig.

– Nagyon hálás vagyok! Ne haragudjon, de még egy másodpercig rabolhatnám az idejét? Az autóm lerobbant, és busszal kell hazajutnom. Ezt adták a szervizben – borított a földre egy lepedő nagyságú várostérképet Lance. – Megmutatná az útirányt?

A rendőr fogcsikorgatva bólintott. Volt olyan pillanat, amikor a lelke mélyén meg tudta érteni a hirtelen felindulásból elkövetett testi sértéseket, és ez most pontosan olyan volt. Aztán eszébe jutott, hogy egy ügyvéd leütése nem mutatna a legszebben makulátlan életrajzában, és miután háromig számolt, lekuporodott a padlóra a térképet bogarászni.

Amíg a rendőr és Lance a város buszjárataival voltak elfoglalva, Danny sem télenkedett. Tolvajkulcsával az ajtón dolgozott. Ő volt a zárak Mozartja. A szerkezet kattogása mennyei szimfónia volt fülének, különösen az a végső kattánás, amikor a zár megadta magát és kinyílt. Álculcsait becsúsztotta a mappába, majd igyekezett minél távolabb kerülni a zárkától. Lance szavai visszhangzottak a fejében: „Hasat be, mellet ki!” Tudta, hogy az emberi szem egyszerű szerkezet. Csak azt veszi észre, ami eltér a megszokottól. Illeszkedj be, és gyakorlatilag láthatatlan vagy. Minden a viselkedésen áll vagy bukik. Rajtam ne múljon, gondolta Danny, és igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, bár

valószínűleg bõ áruhájában úgy érezte magát, mintha egy sátrat húzott volna magára, és abban flangálna. Amikor az előtérbe nyíló ajtó kilincsére tette a kezét, akkor látta meg, milyen árulkodóan remegnek ujjai.

A recepciós az asztala mögött ült, és reggeli teáját kavargatva az újság hátán lévő sporthíreket bújta. Danny mindössze háromlábnyira volt a kijárattól. Megcsapta a szabadság édes illata. Ez az illat voltaképpen kipufogógáz és rothadó szemét szagából állt, de mindez mégiscsak szép volt és édes, mert a szabadsághoz tartozott.

– Elnézést, uram! – nézett fel a recepciós hirtelen. Danny ereiben megfagyott a vér.

– Igen? – állt meg félterpeszben, és nagyon kellett koncentrálnia, hogy hangja ne árulja el. Biztos volt benne, hogy a rendőr épp most nyomja meg titokban az asztal aljára szerelt riasztógombot.

A tiszt végigmérte a férfit, akinek a lábai önálló életre keltek és el akartak rohanni. Alig tudta visszatartani őket.

– Elejtett valamit...

Danny a földre nézett, és ott látta tolvajkulcskészletét csillogni-villogni a besütő napfényben. Valahogy kieshetett a mappából, és nem hallotta meg. Ordított róla, hogy nem tisztességes behatolásra való.

– Ó, tényleg! Hogy én milyen figyelmetlen vagyok!

– Nem is tudtam, hogy az ügyvédeknek ennyi kulcsra van szükségük. Csak nem ezekkel akarja kihozni a rosszfiúkat a rácsok mögül, ha a törvényes út nem járható? – kuncogott a recepciós.

– Ha-ha-ha – kacagott fel hisztérikusan Danny. – Hogy eltalálta! – Majd gyorsan felkapta a kulcscsomót, és már iszkolt is volna tovább, de a tiszt nem engedte olyan könnyen:

– Abból a rengeteg léből, amit a piszkos ügyei után kap, vehetne egy normális öltönyt, mert ez úgy áll magán, mint tehénen a gatyá! – vihogott ismét, és szemmel láthatóan roppantul tetszett neki, hogy egy pénzeszsákon köszörülheti a nyelvét.

Danny erre inkább nem szólt semmit, hanem gyorsan kislisszolt az ajtón.

Hamarosan újabb álügyvéd húzott el a recepciós pult előtt. Lance volt az, aki élete legzseniálisabb alakítását nyújtotta aznap.

– Egy rajzszöveget nem lehet úgy elejteni, hogy az ne egy ügyvédre essen – morgott a bajsza alatt a recepciós.

Miután Lance visszatért a mosdóból, néhány perc elteltével újra kopogott az ajtón. Amikor kiengedték, bejelentette, hogy szegény Mr. Cooper elfáradt ártatlansága bizonygatásában, ezért pihenésre van szüksége. A rendőr bekukkantott a cellába. Mr. Coopert nem látta ugyan, de a takarók alatt feküdt valami,

ami egy emberi testre emlékeztetett. Bólintott, és kikísérte az ügyvédet az előtérbe.

Alig két órán belül Charlie és Danny ismét egymás mellett ülhetett Lance lakásán, amit a fiú több évfolyamtársával közösen bérelt. De mivel a többiek a nyári szünetet vidéken töltötték a szüleiknél, jelenleg az egész lakást egyedül birtokolhatta. Tökéletes búvóhely volt.

Danny fáradhatatlanul ölelgette lányát, amikor végre ismét találkoztak. Miután elengedték egymást, Danny belekezdett a mesébe. Öt elkerekedett szempár figyelte, amint elmondta, hogyan találkozott Vince-szel.

– Ezek szerint tettek valamit az italába? – kérdezte Break.

– Erős a gyanúm, mivel kólától eddig még soha nem sikerült berúgnom, és ez gyanúsan habzott...

– Nagyon cseles, jól csőbe húzták – hümmögött Sanjay.

– És mindezt egy tojás miatt!

– A világ legértékesebb tojása miatt! – helyesbített Charlie. – Nem csukhatják le ezek helyett az apámat, ez tiszta sor. Be kell bizonyítanunk, hogy nem ő volt a hunyó.

Először csak kérdőn egymásra pislogtak, aztán egyre többen és egyre határozottabban kezdtek bólogatni, végül egy emberként felsorakoztak Charlie és Danny oldalán. Eljött a bosszú ideje.

ANDREW FUSEK PETERS

NEM MIND GYÉMÁNT, AMI FÉNYLIK

Adott egy csapat kölyök, rendkívüli képességekkel:
San bármilyen programot egy szempillantás alatt feltör,
Ben előtt nincs olyan házfal, amit ne tudna megmászni,
Charlie született akrobata, még hálóra sincs szüksége,
Break pedig a gördeszka koronázatlan királya.

A Deszkás Detektívek
egy rendkívüli gyémánt nyomába erednek,
ám ezzel nem ők az egyetlenek.
Jó néhány ügyes húzás
és halálmegvető akrobatamutatvány kell hozzá,
hogy egy lépéssel mindig megelőzzék a kegyetlen ékszertolvajokat...

Andrew Fusek Peters a hetvenes években kezdett gördeszkázni, és Kaliforniában élő nagymamájának hála, néhány fantasztikus bowl mélyén szántotta a betont. Huszonhét évnyi szünet után, váratlanul csapott le rá az ihlet: Mi lenne, ha könyvében egy csapat extrém sportot űző kölyök bűnbandákat üldözne – még hozzá gördeszkaikon?

Legelső Deszkás Detektívek regényének anyaggyűjtése közben időnként rákényszerült, hogy maga is felgördüljön egy-két meredek rámpára. A régi szenvedély újjáéledt. Veszedelmes hobbi mellett (amikor az ember 180 centi magas, bizony nagyokat lehet esni!) sorra látogatja az iskolákat, ahol bemutatja írói tevékenységét, didgeridooján (didzseridu) játszik, és labdákkal zsonglörködik. Minden korosztályt elbűvöl. Keresd fel te is a honlapján: www.tallpoet.com.

Tizenkét éves kortól ajánljuk

1999 Ft

ISBN 9789632453163

9 789632 453163

 Könyvmolyképző Kiadó